

Kaj bi mi li do zlatá in kaj bi mi bilo do sláve?

Tébe le, máti! želim, k tébi srcé hrepení!

Vsè je zamán, — síróta ostánem brez tebe na zémli!

Mrtvih ne vrnem nazáj, vélik jih lóci propád.

Sólza jedína sladkóst, hladílo, tolázbo mi dáje,

Žálost mi tési solzá, tési mi bridko srcé.

A. Kalán.

Vspomlád.

Sólnce se spét lesketá,

Zémlje gréje,

Vétrec šaljív se igrá,

Kádar véje:

Prekrásen vesóljni zdaj svét je,

Ker vénča ga spét mladolétje.

Pótok žubóren hití

Réki v strúgo:

Ríba v valóvih podí

Druga drúgo:

Baztájál na vódi se léd je,

Ko príšlo je k nam mladolétje.

Liste vesélo drevó

Zdaj razvíja,

Ptíčja zvení na uhó

Melodíja:

Ko v grní ogláša se pétje,

Oživlja se spét mladolétje.

Cvétje se dvíga od tál

Po livádi,

Krílat metúljec zaspál

Níj vspomládi:

Preléta se s cvétja na cvétje,

Perút mu vzredi mladolétje.

Vsaka nam stvár veselóst

Ukazúje:

„Naj se zdaj číla mladóst

Naradúje

V nedolžnem igranji in pétji,

Ker cvétje mladína je v cvétji!“

Sv. P . . . r.

Ne zasmehuj siromakov.

V nekej vási sta žívela dva kmeta, Jurij in Miha. Jurij je bil bogat a Miha siromak. Bogati Jurij je imel malopridnega sina Jožka, a siromak Miha dobrega in pridnega sina Franceta, ki je bil očetu že pri vsacem delu na pomoč. Da-si so oče večkrat opominjali Franceta, naj se ne drúži z malopridnim sosedovim Jožkom, vendar prijateljstvo med tema dvelma dečkoma ni moglo prenehati. Večkrat je Francè svojega továriša Jožka na cesti kje srečal, in ni bilo drugače, da se je malo pogovarjal ž njim. Tako se je vsaj očetu izgovarjal, kadar ga so oče zaradi Jožka svarili.

Bil je lep poletni dan. Solnce je z jasnega neba pripekalo, ptičice so prijetno žvrgolele in hladni potočki so ugodno šumljali. Ravno je odbila jedna ura popóldne, da požene Francè jedino kravico, ki so jo imeli oče pri hiši, iz hleva na pašo, in da-si siromak ni imel nobenega veselja, vendar si veselo žvížga in prepeva.

Med potoma na pašo premísljuje, kako dobro se godi njegovemu továrišu Jožku, ker ima bogatega očeta. „Oh!“ vzdihne žalostno, „kako srečen bi bil jaz, ko bi imel tako bogatega očeta, ali da bi vsaj imel tako lepo suknjo, kakor jo ima moj továriš Jožek!“ V take misli zatopljen prížene kravo na pašo, kjer prijazno pozdravi svoje továriše pastirje. Ali kako se